

Πρόλογος

Από το Ημερολόγιο του Λούσιαν Λάνγκτον

Αένε ότι οι γονείς μου δολοφονήθηκαν στους δρόμους του Λονδίνου από μια συμμορία κακοποιών. Δεν έχω καμία ανάμνηση, αλλά πιστεύω ότι έτσι πρέπει να έγινε.

Επιπλέον, υποτίθεται ότι ήμουν εκεί, αλλά μόνο αν είμαι πραγματικά αυτός που ο κόσμος νομίζει ότι είμαι.

Ο κόμης του Κλέμπουργκ.

Δεν είναι ωραίο να αμφισβητούμε την ταυτότητα κάποιου. Συχνά μελετώ το πορτρέτο του πατέρα μου που κρέμεται πάνω από το τεράστιο τζάκι στη μεγάλη βιβλιοθήκη του σπιτιού μου στο Λονδίνο και παρατηρώ τις ομοιότητες στην εμφάνισή μας.

Τα μαλλιά – μαύρα σαν την κάπνα που υπάρχει στο εσωτερικό μιας καμινάδας.

Τα μάτια – η απόχρωση του κασσίτερου που φέρνει καλύτερο αντίτιμο στους κλεπταποδόχους.

Η μύτη – λεπτή σε σχήμα, σαν μαχαίρι, μια κοφτερή λεπίδα, αριστοκρατική. Αν και αυτή η ομοιότητα μπορεί να είναι απλώς ευσεβής πόθος από μέρους μου. Είναι δύσκολο να πει κάποιος αν οι μύτες μας είναι πραγματικά ίδιες, καθώς η δική μου έσπασε

άσχημα σε νεαρή ηλικία, αποτέλεσμα μιας συνάντησης που με άφησε σχεδόν νεκρό. Πάντα απέδιδα τη διαφυγή μου από τα χέρια του θανάτου στον Τζακ Ντότζερ, ο οποίος πρόσφερε τον εαυτό του σαν στόχο στην κακοποίησή μου. Τα πράγματα έγιναν πολύ χειρότερα για εκείνον. Όχι ότι μιλάμε και ποτέ γι' αυτό.

Όταν μεγαλώνεις στους δρόμους του Λονδίνου, μαθαίνεις πολλά για τα οποία οι άνθρωποι δεν μιλάνε ποτέ.

Τα μάτια μου ήταν εκείνα που έπεισαν τον γέρο άρχοντα που ονομάστηκε «παππούς» μου ότι είμαι πράγματι ο εγγονός του.

«Έχεις τα μάτια των Κλέμπουρν», είπε με πεποίθηση.

Και εγώ εύκολα παραδέχτηκα ότι κοιτώντας τα δικά του, ήταν σαν να κοιτούσα σε έναν καθρέφτη, αλλά και πάλι αυτό εξακολουθούσε να είναι κάτι μάλλον αμφιλεγόμενο, πάνω στο οποίο θα βασιζόταν μια τόσο μεγάλη απόφαση.

Ήμουν δεκατεσσάρων τότε. Περιμένοντας τη δίκη για δολοφονία. Πρέπει να ομολογήσω ότι ήταν μια μάλλον τυχερή στιγμή να ανακηρυχθώ μελλοντικός άρχοντας του βασιλείου, καθώς το δικαστικό σύστημα δεν ήταν αντίθετο στο να κρεμάει τους νεαρούς νταήδες που θεωρούσε ενοχλητικούς. Είχα αποκτήσει μεγάλη φήμη από αυτή την άποψη. Λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες της σύλληψής μου, δεν έχω καμία αμφιβολία ότι βάδιζα ταχέως προς το Νιουγκέιτ και στη συνέχεια προς την κρεμάλα. Αγαπώντας τη ζωή, ήμουν αποφασισμένος να κάνω ό,τι ήταν απαραίτητο για να ξεφύγω από τη θηλιά του δημίου.

Επειδή ανατράφηκα κάτω από την κηδεμονία του Φίγκαν, του τύπου που διαχειριζόταν την αρκετά διαβόητη παιδική συμμορία κλεφτών, ήμουν έμπειρος στο να εξαπατώ ανθρώπους, στο να προσποιούμαι ότι θυμάμαι πράγματα για τα οποία πραγματικά δεν είχα καμία ανάμνηση. Κατά τη διάρκεια μίας μάλλον εξονυχιστικής ανάκρισης, που την παρακολούθησαν επιθεωρητές της

Σκότλαντ Γιαρντ, ήμουν πραγματικά ο σταρ και ο γερο-άρχοντας όχι μόνο δήλωσε ότι είμαι εγγονός του, αλλά απηύθυνε έκκληση στο Στέμμα ώστε να λάβουν υπόψη τις ατυχείς περιστάσεις της ζωής μου και να δείξουν πραγματική επείκεια. Άλλωστε, είχα δει τη δολοφονία των γονιών μου, είχα πέσει θύμα απαγωγής και είχα πουληθεί σχεδόν ως δούλος. Ήταν σίγουρα αναμενόμενο ότι θα ανέπτυσσα μια λίγο κακή συμπεριφορά. Αν με έπαιρνε υπό την επιτήρησή του, ορκίστηκε να με βάλει πίσω στο σωστό μονοπάτι για να γίνω σωστός κύριος. Το αίτημά του έγινε δεκτό.

Και βρέθηκα να ταξιδεύω σε έναν πολύ διαφορετικό –και πιο δύσκολο– δρόμο από ό,τι περίμενα, πάντα ψάχνοντας για το οικείο, την απόδειξη ότι πραγματικά ανήκα εκεί που κατοικούσα πλέον. Μέχρι τη στιγμή που ανδρώθηκα, σε όλες τις εμφανίσεις, ήμουν αριστοκράτης.

Αλλά κάτω από την επιφάνεια... παρέμεινα ένας παλιάνθρωπος στην καρδιά.

Κεφάλαιο 1

Λονδίνο, 1851

Ήταν κοινό μυστικό ότι κανείς δεν μιλούσε για τον διάβολο από τον φόβο ότι έτσι θα προσέλκυε την ένθερμη προσοχή του. Έτσι, λίγοι μεταξύ της αριστοκρατίας μιλούσαν για τον Λούσιαν Λάνγκτον, τον κόμη του Κλέμπουρν.

Όμως καθώς η λαίδη Κάθριν Μέιμπρι στεκόταν στις μεταμεσονύκτιες σκιές κοντά στην κατοικία του, δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι είχε γοητευτεί από τον κόμη Διάβολο από τότε που τόλμησε να εμφανιστεί σε έναν χορό απρόσκλητος.

Δεν είχε χορέψει με καμία. Δεν είχε μιλήσει με κανέναν. Αλλά είχε περάσει μέσα από την αίθουσα χορού σαν να μετρούσε κάθε άτομο και σαν να τους έβρισκε δυστυχώς ελλιπείς.

Της φάνηκε ιδιαίτερα ενοχλητικό όταν το βλέμμα του έπεσε πάνω της και έμεινε ένα δευτερόλεπτο περισσότερο από το κανονικό. Δεν μόρφασε ούτε κοίταξε αλλού –παρόλο που ήθελε πολύ να κάνει και τα δύο–, αλλά αιχμαλώτισε τη ματιά του με όλη την αθώα τόλμη που μια νεαρή δεκαεπτάχρονη κοπέλα κατάφερε να συγκεντρώσει.

Ικανοποιήθηκε που ήταν ο πρώτος που κοίταξε μακριά, αλλά

όχι πριν τα περίεργα ασημένια μάτια του αρχίσουν να σκουραίνουν, να φαίνονται σαν να φλογίστηκαν από τα βάθη της ίδιας της κόλασης από την οποία υποτίθεται ότι πήγαζαν.

Λίγοι πίστευαν ότι ήταν ο νόμιμος κληρονόμος, αλλά κανένας δεν τολμούσε να αμφισβητήσει την κατάσταση του. Εξάλλου, ήταν γνωστό ότι ήταν ικανός να διαπράξει δολοφονία. Δεν είχε ποτέ αρνηθεί ότι σκότωσε τον προηγούμενο γιο και κληρονόμο του κόμη.

Εκείνο το βράδυ στον χορό, ήταν σαν όλη η ομήγυρη των καλεσμένων να είχε πάρει μία και μόνο αναπνοή και να την κρατούσε, περιμένοντας να δει πού θα χτυπούσε, επάνω σε ποιον θα εξαπέλυε τη δυσαρέσκειά του, επειδή ήταν προφανές ότι δεν ήταν κάποιος που θα έδειχνε ευχαρίστηση. Και το μόνο που θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει ήταν ότι είχε φτάσει με κάποιο κακό σκοπό στο μυαλό, γιατί σίγουρα γνώριζε ότι καμία κυρία δεν θα τολμούσε να διακινδυνεύσει τη φήμη της χορεύοντας μαζί του ούτε κανένας κύριος θα μπορούσε να αμφισβητήσει την αξιοπιστία του συζητώντας ανοιχτά και πρόθυμα με τον Κλέμπουργκ σε τόσο κοινή θέα.

Τότε βγήκε έξω, σαν να έψαχνε κάποιον και να μην τον –ή την– είχε βρει. Σαν να είχε αποφασίσει ότι οι υπόλοιποι δεν άξιζαν τον κόπο.

Αυτό προκάλεσε περισσότερο την Κάθριν.

Ενάντια στην απέραντη ντροπή της, ήθελε απεγνωσμένα να χορέψει μαζί του, να χωθεί μέσα στην αγκαλιά του και να ξαναδεί αυτά τα λαμπερά ασημένια μάτια, που ακόμα και τώρα, πέντε χρόνια αργότερα, συνέχιζαν να στοιχειώνουν τα όνειρά της.

Φορώντας την κουκούλα της κάπας της, καλύπτοντας το κεφάλι της σε μια προσπάθεια να ζεσταθεί καθώς η υγρή ομίχλη πύκνωσε, παρατηρούσε από κοντά την κατοικία του κόμη, ψάχνοντας για κάποια ένδειξη ότι εκείνος ήταν σπίτι. Δεν ήταν

σίγουρη ότι η έλξη που ένιωθε για εκείνον ήταν απολύτως υγιής. Στην πραγματικότητα, ήταν αρκετά σίγουρη ότι δεν ήταν.

Δεν μπορούσε να πει ακριβώς τι ήταν εκείνο που την είχε τραβήξει σε αυτόν. Γνώριζε μόνο ότι ήταν εντελώς βυθισμένη. Κρυφά, χωρίς να το ξέρει η οικογένειά της, μετά την πρώτη συνάντηση με τον Κλέιμπουρν, είχε τολμήσει να του στείλει προσκλήσεις για τους χορούς και τα δείπνα της, τις οποίες του παρέδιδε ένας πιστός υπηρέτης. Όχι ότι είχε ποτέ πρόβλημα να αναγνωρίσει τις προθέσεις της ή να παρακολουθήσει τις κοινωνικές δράσεις της.

Εξ όσων γνώριζε, εκτός από εκείνη τη νύχτα, ποτέ δεν είχε εμφανιστεί σε οποιαδήποτε άλλη βραδιά. Δεν ήταν ευπρόσδεκτος στα καλύτερα σπίτια και αισθανόταν αρκετά προσβεβλημένη που είχε απορρίψει τις προσπάθειές της να τον συμπεριλάβει στη ζωή της. Αν και έπρεπε να παραδεχτεί ότι οι λόγοι για τους οποίους τον ήθελε ήταν αρκετά εγωιστικοί και όχι εντελώς αξιοσέβαστοι.

Δεν είχε πλέον την πολυτέλεια να τον προσελκύσει με επιχρυσωμένες προσκλήσεις. Ήταν αποφασισμένη να κάνει μια κουβέντα μαζί του και αν όχι μέσα στην ασφάλεια μιας γεμάτης αίθουσας χορού, τότε θα το έκανε μέσα στην ιδιωτικότητα της κατοικίας του.

Μια παγωμένη ανατριχίλα διαπέρασε τη σπονδυλική στήλη της και προσπάθησε να την αποδώσει στην ψύχρα της ομίχλης και όχι στη δειλία της. Είχε παραμείνει στη σκιά για αρκετή ώρα και η υγρασία είχε περάσει στα κόκαλά της. Εάν δεν πλησίαζε σύντομα, θα άρχιζε να τρέμει και θα γινόταν χάλια και αυτό δεν θα βοηθούσε τον σκοπό της. Έπρεπε να τον πλησιάσει σαν να μην είχε καμιά ενοχή ή κάτι παρόμοιο γι' αυτό, αλλιώς θα αντιμετώπιζε αναμφίβολα την περιφρόνησή του και αυτό δεν θα ήταν καλό.

Κοίταξε προσεκτικά γύρω. Ήταν πολύ αργά και η νύχτα ήταν πολύ ήσυχη. Δυσοίωνα ήσυχη.

Κανείς δεν επρόκειτο να τη δει να πλησιάζει την πόρτα του, κανείς δεν θα γνώριζε τη σκανδαλώδη μεταμεσονύκτια επίσκεψή της. Η φήμη της θα παρέμενε αλώβητη. Ακόμα δίσταζε. Μόλις έβαζε το πόδι σε αυτό το μονοπάτι, δεν θα υπήρχε επιστροφή, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή.

Με ανανεωμένη αποφασιστικότητα, άρχισε να βαδίζει προς τα εμπρός, φοβούμενη ότι η φήμη της θα παρέμενε το μόνο πράγμα που δεν θα επηρεαζόταν από τον κόμη Διάβολο.

Κανείς δεν θα τολμούσε ποτέ να ισχυριστεί ότι ο Λούσιαν Λάνγκτον, ο κόμης του Κλέμπουρν, ήταν δειλός. Ωστόσο, καθώς καθόταν στο τραπέζι του τζόγου, ήξερε την αλήθεια γι' αυτό. Ήταν εκεί μόνο επειδή δεν είχε το θάρρος να προκαλέσει την τύχη του με την υπέροχη Φράνι Ντάρλινγκ. Είχε έρθει στην αίθουσα υποδοχής του Ντότζερ με συγκεκριμένη πρόθεση, να ζητήσει τελικά σε γάμο τη Φράνι και λίγο πριν φτάσει στην πόρτα του γραφείου, όπου εκείνη παρακολουθούσε τους λογαριασμούς του Τζακ Ντότζερ, αποφάσισε να παρακάμψει γρήγορα τα τραπέζια των παιχνιδιών. Ακριβώς για να δώσει στα χέρια του την ευκαιρία να σταματήσουν να τρέμουν και στο μυαλό του τον χρόνο να επαναλάβει για άλλη μια φορά τις λέξεις που είχε προετοιμάσει.

Αυτό ήταν πριν από έξι ώρες.

Θα μπορούσε να κατηγορήσει για την καθυστέρησή του το γεγονός ότι κέρδιζε. Αλλά κέρδιζε πάντα.

Ακολούθησε η επόμενη σειρά χαρτιών. Τους έριξε μια ματιά. Δεν ήταν τα χαρτιά που του μοίρασαν που θα διασφάλιζαν τη νίκη του, αλλά μάλλον η ικανότητά του να καθορίζει με ακρίβεια τι κρατούσαν οι υπόλοιποι.

Τα μάτια του κόμη του Τσέσνι ανοιγόκλειναν ελαφρώς όταν

είχε καλό χαρτί, σαν να μην πίστευε την καλή τύχη του. Σε αυτόν τον γύρο τα μάτια του παρέμειναν αισθητά ακούνητα. Ο Βισκάουντ Μίλνερ συνέχιζε να φτιάχνει τη σειρά των χαρτιών του, χωρίς να βρίσκει ποτέ ικανοποίηση. Ο κόμης του Κάντον έπινε πάντα μια γουλιά κονιάκ όταν ήταν ευχαριστημένος. Το ποτήρι του παρέμεινε ανέγγιχτο. Ο δούκας του Άβενταλ έγερνε προς τα εμπρός, σαν να ήταν έτοιμος να πέσει πάνω στα κέρδη, όταν πίστευε ότι θα ήταν δικά του. Έγερνε πίσω όταν το αποτέλεσμα ήταν αμφίβολο. Επί του παρόντος, φαινόταν σαν να κινδύνευε να γλιστρήσει από την καρέκλα του στο πάτωμα. Μια πολύ κακή παρτίδα, που χωρίς αμφιβολία πίστευε ότι θα κατάφερνε να μπλοφάρει καθ' όλη τη διάρκειά της.

Το παιχνίδι συνεχίστηκε, με κάθε παίκτη να στοιχηματίζει ή να πηγαίνει πάσο. Όταν ολοκληρώθηκε ο συγκεκριμένος κύκλος, καθώς όλοι οι άλλοι άρχοντες μουρμούριζαν και γκρινιάζαν, ο Κλέμπουρν πήρε τα κέρδη του και τα πρόσθεσε στη στοίβα από ξύλινες μάρκες που ήδη υπήρχαν μπροστά του.

«Πιστεύω, κύριοι, ότι ήταν μια καλή νύχτα», είπε ενώ σηκωνόταν.

Ένα νεαρό αγόρι, ντυμένο με μοβ λιβρέα, για την οποία ήταν πολύ γνωστό το Ντότζερ, έσπευσε με ένα χάλκινο μπολ. Το κράτησε στην άκρη του τραπέζιού, ενώ ο Κλέμπουρν γλίστρησε τα άφθονα κέρδη του σε αυτό.

«Κοίτα, Κλέμπουρν», είπε ο Άβενταλ, «δεν κρατάς ούτε το πνεύμα του παιχνιδιού. Θα έπρεπε τουλάχιστον να μας δώσεις την ευκαιρία να τα ξανακερδίσουμε».

Βγάζοντας μια μάρκα από την τσέπη του, ο Κλέμπουρν πήρε το μπολ από το αγόρι και του έριξε ένα κέρμα όπως συνήθιζε. Το αγόρι, το οποίο δεν πρέπει να ήταν πάνω από οκτώ, άγγιξε με τα δάχτυλά του το φρύδι του και έσκυψε.

«Σας αφιέρωσα το μεγαλύτερο κομμάτι της νύχτας, κύριοι. Πιστέψτε με. Σας διαβεβαιώνω ότι θα βγείτε κερδισμένοι εάν φύγω τώρα».

Οι κύριοι γκρίνιαζαν, αλλά ο Κλέμπουρν ήξερε ότι δεν λυπήθηκαν που αποχωρούσε. Τους έκανε να νιώθουν άβολα. Όχι περισσότερο από όσο τον έκαναν και εκείνον. Αλλά αυτό ήταν το μυστικό του. Σε αντίθεση με αυτούς, δεν επέτρεψε ποτέ στις σκέψεις ή στα συναισθήματά του να βγουν στην επιφάνεια. Ούτε όταν ήρθε η Φράνι. Δεν ήταν σίγουρος ότι εκείνη είχε ιδέα πόσο βαθιά ήταν η αγάπη του για αυτή.

Σταμάτησε στο παράθυρο ανταλλαγής και άλλαξε τις μάρκες του με νομίσματα, απολαμβάνοντας το επιπλέον βάρος του μπουλ.

Καθώς περνούσε από το μέρος τυχερών παιχνιδιών, συνειδητοποίησε ότι η Φράνι είχε αποσυρθεί ήδη για βράδυ, οπότε θα έπρεπε να περιμένει μέχρι αύριο για να δείξει τα αισθήματά του. Όμως πλησιάζοντας στην πίσω πλευρά, είδε ότι η πόρτα στο γραφείο της ήταν ανοιχτή. Πιθανότατα θα έβρισκε τον Τζακ μέσα. Ο άντρας αφιέρωνε λιγότερες ώρες για ύπνο από ό,τι ο Κλέμπουρν. Αλλά αν δεν ήταν ο Τζακ; Ο Κλέμπουρν θα μπορούσε να αντέξει αυτό το ενοχλητικό θέμα. Έτσι περπάτησε στον διάδρομο, κοίταξε γύρω από το πλαίσιο της πόρτας...

Και να η Φράνι. Όμορφη Φράνι. Τα κόκκινα μαλλιά της τραβηγμένα πίσω σε έναν σφιχτό κότσο, η σκιά των φακίδων στη μύτη και στα μάγουλά της μόλις και ξεχώριζε κάτω από τη λάμψη της λάμπας στο γραφείο που καθόταν, γράφοντας επιμελώς αριθμούς σε μια στήλη. Το φόρεμά της είχε ένα ψηλό κολάρο, κάθε κουμπί, μέχρι το πιγούνι της, ασφαλώς στη θέση του. Τα μακριά μανίκια άφηναν μόνο τα χέρια της να φαίνονται. Το λεπτεπίλεπτο φρύνδι της είχε σηκωθεί. Όταν θα γινόταν γυναίκα του, δεν θα είχε καμία έννοια.

Κοίταξε προς τα πάνω, της ξέφυγε μια μικρή κραυγή και τινάχτηκε προς τα πίσω πιάνοντας το στήθος της. «Θεέ μου, Λουκ! Με κατατρόμαξες. Πόση ώρα στέκεις εκεί και με κατασκοπεύεις;»

«Όχι πολύ», είπε λακωνικά, περπατώντας στο δωμάτιο με μια αυτοπεποίθηση που δεν αισθανόταν πραγματικά. Έβαλε το μπολ στο γραφείο. «Για εσένα και το σπίτι των παιδιών σου».

Το σπίτι ήταν ένα μικρό μέρος που εκείνη ήθελε να δημιουργήσει με την ελπίδα να διευκολύνει τη ζωή των ορφανών. Τον κοίταξε μέσα από τα στενεμένα μάτια της. «Είναι παράνομα κέρδη;»

«Φυσικά».

Πιάνοντας το μπολ, του χαμογέλασε. Το αγνό ανασήκωμα των χειλιών της τον χτύπησε όπως πάντα, σαν μια ισχυρή γροθιά στην κοιλιά. «Τότε θα τα πάρω με χαρά και θα κάνω καλές πράξεις με αυτά για να σε απαλλάξω από τις αμαρτίες σου».

Η φωνή ήταν λίγο πειραχτική, αλλά μια θλίψη απλωνόταν στα μάτια της.

«Κανένας δεν μπορεί να με απαλλάξει από τις αμαρτίες μου, Φράνι, το ξέρεις αυτό». Με ένα νεύμα του χεριού του για να τη σταματήσει από το να επιχειρήσει να συζητήσει μαζί του για το θέμα, κάθισε στη βαθιά καρέκλα μπροστά στο γραφείο της. «Έμεινες μέχρι αργά».

«Ο όγκος εργασίας που απαιτείται για να παρακολουθώ τα οικονομικά του Τζακ είναι απίστευτος. Τα κέρδη του είναι εκπληκτικά».

«Πάντα έλεγε ότι αν θέλεις να πεθάνεις πλούσιος, επένδυσε στην ανηθικότητα».

«Λοιπόν, αναμφισβήτητα θα πεθάνει πλούσιος και με έναν τρόπο που είναι μάλλον λυπηρός. Θα πρέπει να ξοδέψει τα χρήματα σε κάτι που να του φέρνει ευχαρίστηση».

«Νομίζω ότι βρίσκει τη χαρά του να παίρνει χρήματα από

πλούσιους τύπους». Η προφορά του «τραβήχτηκε» στο τέλος για να αποκαλύψει την προέλευσή του από τους δρόμους. Ήταν πάντα τόσο εύκολο να αφεθεί στη Φράνι, επειδή μοιράζονταν το ίδιο παρελθόν.

«Αλλά είναι ευτυχισμένος;» ρώτησε.

«Είναι κάποιος από εμάς;»

Δάκρυα γυάλισαν στα μάτια της.

«Να σε πάρει, Φράνι...»

Σήκωσε το χέρι της. «Είμαι εντάξει. Είμαι κάπως, αυτό είναι όλο και ενώ δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι είμαι ευτυχισμένη, πιστεύω ότι είμαι χαρούμενη».

Τώρα ήταν η τέλεια ευκαιρία να υποσχεθεί την ατελείωτη ευτυχία της. Αλλά το γραφείο φάνηκε ξαφνικά σαν μια φριχτή, μη ρομαντική τοποθεσία. Πώς είχε σκεφτεί να της κάνει πρόταση εδώ; Το σκηνικό για την πρόταση πρέπει να είναι τόσο αξιοσημείωτο όσο και η ίδια η πρόταση.

Αύριο. Θα της έκανε πρόταση αύριο. Καθαρίζοντας τον λαιμό του, σηκώθηκε. «Λουπόν, είναι μάλλον αργά. Καλύτερα να φύγω».

Του χάρισε ένα ακόμα λυπημένο χαμόγελο. «Ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σου να σταματήσεις και να με επισκεφθείς». Άγγιξε το χάλκινο κύπελλο που περιείχε τα κέρδη του. «Σε ευχαριστώ για τη συμβολή σου».

«Θα σου έδινα πιο νόμιμα χρήματα – αν τα έπαιρνες».

«Έχεις κάνει αρκετά για μένα, Λουκ».

Και πάλι φάνηκε σαν την τέλεια ευκαιρία να της πει ότι δεν είχε κάνει σχεδόν ό,τι σκόπευε να κάνει γι' αυτή. Αλλά τα λόγια σκόλωσαν στον λαιμό του. Γιατί ήταν πάντα τόσο καταραμένα δεμένη η γλώσσα του όταν ήταν να μιλήσει μέσα από την καρδιά του; Ήταν επειδή, όπως φοβόταν, δεν είχε πραγματικά καρδιά, απλώς μια μαύρη τρύπα που αντανακλούσε το σκοτάδι της ψυχής του;

Θα έπρεπε να του ήταν εύκολο να της πει οτιδήποτε. Εξάλλου, γνώριζαν τα χειρότερα από τη ζωή ο ένας του άλλου. Γιατί ήταν τόσο πολύ πιο εύκολο το να μοιράζεται ενώ θα έπρεπε να είναι το καλύτερο;

Έκανε ένα βήμα πίσω. «Ίσως σε δω αύριο».

«Θα σε ενημερώσω τότε πώς ακριβώς σκοπεύω να χρησιμοποιήσω τα χρήματα που μου έδωσες».

«Χρησιμοποίησέ τα όπως σε ευχαριστεί, Φράνι. Δεν έχω απαιτήσεις. Δεν μου χρωστάς εξηγήσεις».

«Ποτέ δεν είσαι άνετος όταν έχει να κάνει με ορφανά, έτσι;»

«Μα τι λες; Όλοι οι καλύτεροι φίλοι μου είναι ορφανά».

«Η χαρούμενη μικρή μπάντα του Φίγκαν από το “ποτέ μην κάνεις καλό”. Είμαστε περίεργη ράτσα, έτσι δεν είναι;»

«Μόνο επειδή ξεπεράσαμε τις συνθήκες των νιάτων μας και όλοι είμαστε αρκετά επιτυχημένοι».

«Πρέπει να ευχαριστούμε τον παππού σου για την αλλαγή στην τύχη μας. Αυτός μας σήκωσε όλους όταν σήκωσε και εσένα».

«Αν ήταν ο παππούς μου».

«Πώς μπορείς ακόμα να το αμφισβητείς;»

Της είπε σχεδόν την αλήθεια, αλλά δεν σκέφτηκε ότι θα ενέκρινε το ψέμα που ήταν σίγουρος ότι ζούσε. Της χάρισε ένα από τα γοητευτικότερα χαμόγελά του. «Καληνύχτα, Φράνι. Όνειρα γλυκά».

Όσο για τον εαυτό του, είχε μόνο εφιάλτες όταν έλεφτε για ύπνο.

Έφυγε από το δωμάτιο προτού τον στριμώξει για περισσότερες απαντήσεις. Η προηγούμενη ζωή του ήταν ένα κομμάτι που δεν απολάμβανε να ξαναζήσει. Μερικές φορές του φαινόταν τόσο παράξενο που ήθελε να παντρευτεί κάποιον που ήταν τόσο κολλημένος στο παρελθόν του. Με εκείνη στο πλευρό του, δεν θα

μπορούσε ποτέ να ξεφύγει από αυτό, αλλά ίσως θα μπορούσε να το αντιμετωπίσει καλύτερα.

Ήταν σχεδόν στην μπροστινή πόρτα, όταν άκουσε: «Μου χρωστάς πέντε λίρες, Λουκ».

Βγαίνοντας απότομα, γύρισε και κοίταξε, καθώς ο Τζακ Ντότजर έβλεπε προς το μέρος του, με ένα χαμόγελο αυτοπεποίθησης στο σκούρο πρόσωπό του.

«Δεν το ξέρεις αυτό», είπε ο Λουκ όταν ο Τζακ σταμάτησε μπροστά του.

«Έκανες, λοιπόν, πρόταση στη Φράνι;»

Με έναν αναστεναγμό, ο Λουκ έβγαλε το πορτοφόλι του από το σακάκι του και έδωσε στον Τζακ το ποσό που ζήτησε. «Δεν έπρεπε να σου πω τις προθέσεις μου».

«Όχι, δεν έπρεπε ποτέ να δεχτείς το στοίχημα ότι θα το έκανες πραγματικά». Ο Τζακ πήρε τα χρήματα. «Θα ήθελες να πάρεις μαζί σου ένα από τα κορίτσια μου απόψε» –έκλεισε το μάτι– «για λίγη καλοπέραση;»

Ο Λουκ καταράστηκε τον Τζακ που τον δολοφόνησε, καταράστηκε τον εαυτό του για το ότι ήταν τόσο δύσκολο να αντισταθεί στον πειρασμό. Ποτέ δεν είχε μπλεχτεί με κάποιο από τα κορίτσια του Τζακ.

«Δεν πρόκειται να αφήσω να με δει η Φράνι να βγαίνω από εδώ με ένα από τα κορίτσια σου».

«Θα τη στείλω από γύρω. Η Φράνι δεν θα το μάθει ποτέ».

«Νομίζεις ότι τα κορίτσια σου δεν μιλάνε;»

«Είναι πολύ διακριτικές. Επιμένω σε αυτό».

Ο Λουκ το σκέφτηκε, κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, δεν θα διακινδυνεύσω να αμφισβητήσει την αγάπη μου».

«Εννοείς ότι είσαι εργένης όλα αυτά τα χρόνια;»

«Φυσικά και όχι, αλλά όπως τα κορίτσια σου, είμαι εξαιρετικά διακριτικός». Το Ντότजर δεν ήταν το μόνο μέρος που πρόσφερε

γυναικεία συντροφιά. Εκτός αυτού, ήταν λιγότερο πιθανό η Φράνι να ακούσει για τις σχέσεις του Λουκ αν τις αναζητούσε αλλού. Για μερικά χρόνια είχε ακόμα και ερωμένη, αλλά είχαν χωρίσει όταν ο Λουκ αποφάσισε ότι ήρθε η στιγμή να ζητήσει από τη Φράνι να γίνει γυναίκα του.

«Για όνομα του Θεού, η Φράνι δουλεύει εδώ. Ξέρει ότι οι άντρες έχουν παρορμήσεις».

«Δεν πρόκειται να την κάνω να αναρωτηθεί για τις δικές μου. Ίσως να καταλάβαινες αν υπήρχε κάποια που αγαπούσες».

«Προτιμώ να αγοράζω γυναίκες. Εξασφαλίζει ότι δεν υπάρχουν παρανοήσεις».

Και από την εμπειρία του Λουκ, και κανένα πραγματικό πάθος.

«Επομένως, θα βάλουμε το συνηθισμένο στοίχημα για αύριο;» ρώτησε ο Τζακ.

«Εννοείται».

«Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από τότε που έβαλες τον εαυτό σου σε αυτό το παιχνίδι. Δεν μου αρέσει να γίνομαι πλούσιος από τους φίλους μου, επομένως φρόντισε το θέμα αύριο, εντάξει;»

«Αν δεν το απολαμβάνεις, τότε σταμάτα να βάζεις τα καταραμένα στοιχήματα!»

«Ξέρεις ότι έχω μια αδυναμία στα στοιχήματα». Μια γωνία του στόματός του ανασηκώθηκε. «Και σπάνια μπορώ να σε νικήσω στα χαρτιά».

«Αύριο. Θα τη ρωτήσω αύριο», είπε ο Λουκ με αναζωογονημένη αυτοπεποίθηση.

Ο Τζακ τον χτύπησε στον ώμο. «Φέρε άλλο ένα πεντόλιρο για παν ενδεχόμενο».

Ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει ο Λουκ για να μη ρίξει γροθιά σε αυτό το γνωστό μειδίαμα του Τζακ. Αλλά όπως και η

Φράνι χρωστούσε στον Λουκ, έτσι και ο ίδιος χρωστούσε στον Τζακ ένα χρέος που δεν θα μπορούσε ποτέ να επιστρέψει.

Ο Λουκ βγήκε από το κτίριο στην ομιχλώδη νύχτα. Τα κόκαλα του αμέσως άρχισαν να πονάνε, μια υπενθύμιση από πάρα πολλές νύχτες που κοιμήθηκε στο κρύο. Τώρα τα δωμάτια του σπιτιού του ήταν αφόρητα ζεστά, απλώς και μόνο επειδή είχε τη δυνατότητα. Έχοντας περάσει τη νιότη του χωρίς πολλές ανέσεις, τις απολάμβανε όλες τώρα. Είχε κερδίσει τη φήμη του εκκεντρικού και υπερβολικού, επειδή ξόδευε ανόητα. Αλλά θα μπορούσε να αντέξει οικονομικά να ξοδεύει όπως τον ευχαριστούσε. Η συνεργασία με τον Τζακ το εξασφάλιζε αυτό.

Ναι, η επένδυση στην ανηθικότητα είχε καλές απολαβές.

Προτού πλησιάσει την άμαξά του, ο αμαξάς του με τη λιβρέα άνοιξε την πόρτα με ελαφριά υπόκλιση.

«Στο σπίτι αμέσως», είπε ο Λουκ καθώς ανέβαινε.

«Ναι, άρχοντά μου».

Η πόρτα έκλεισε και ο Λουκ κάθισε στο βελούδινο κάθισμα. Η ταλαντευόμενη άμαξα ξεχύθηκε μπροστά. Κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, ο Λουκ έβλεπε ελάχιστα από την γκριζα, στροβιλώδη ομίχλη. Δεν τον ένοιαζε πολύ, καθώς είχε μόνιμη θέση στα όνειρά του.

Όχι ότι ονειρευόταν συχνά. Για να ονειρευτεί κάποιος πρέπει να κοιμηθεί και ο Λουκ σπάνια κοιμόταν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Δεν ήξερε τίποτε από αυτά. Τα παιδιά του Φίγκαν. Ήταν δεμένα μεταξύ τους για όσα είχαν κάνει. Ήταν πράγματα που η αριστοκρατία δεν θα μπορούσε ποτέ να κατανοήσει ότι τα παιδιά τα έκαναν επειδή ήταν αρκετά απελπισμένα.

Ήταν ένας από τους πολλούς λόγους που δεν ένιωθε πολύ άνετα με τη θέση του στον κόσμο. Λίγο μετά τον θάνατο του γέρου, ο Λουκ παρευρέθηκε σε έναν χορό για να αναγνωριστεί

δημόσια η θέση του ως νέος κόμης του Κλέμπουργκ. Ένας ψίθυρος απλώθηκε στο πλήθος μόλις ανακοινώθηκε η παρουσία του από την κορυφή της σκάλας. Περιφερόταν μέσα στο δωμάτιο, προκαλώντας οποιονδήποτε να αμφισβητήσει την παρουσία του. Κανείς δεν τόλμησε να συναντήσει το βλέμμα του.

Μια εικόνα ξετυλίχθηκε στην άκρη της μνήμης του. Μια νεαρή κοπέλα όχι μόνο τόλμησε να ρίξει το βλέμμα της πάνω του, αλλά συνέχισε να τον κοιτάζει για αρκετή ώρα. Δεν ήταν σίγουρος γιατί, αλλά τη σκεφτόταν πού και πού. Δεν έμοιαζε καθόλου με τη Φράνι. Στεκόταν εκεί μέσα στην κομψή τουαλέτα της, με κάθε τούφα των ξανθών μαλλιών της να παραμένει στη θέση της, φαινόταν κακομαθημένη και χαϊδεμένη. Ήταν ένας από τους λόγους που έδωξε την ιδέα ότι ήταν πλέον μέρος της αριστοκρατίας. Δεν γνώριζαν τίποτα για τον πόνο. Δεν γνώριζαν τίποτα για την ταπείνωση ώστε να εξασφαλίσεις ελάχιστο φαγητό. Δεν ήταν εξοικειωμένοι με το δυνατό ράπισμα του μπαστουνιού όταν η επαιτεία δεν έφερνε αρκετά κέρματα ή όταν το γλίστρημα των χεριών μέσα στις τσέπες δεν συγκέντρωνε αρκετά πορτοφύλια. Δεν γνώριζαν τον φόβο να συλληφθούν. Ακόμα και παιδιά στέλλονταν στη φυλακή, μερικές φορές μεταφέρονταν με μεγάλα σκάφη στην Αυστραλία ή τη Νέα Ζηλανδία και σε σπάνιες περιπτώσεις απαγχονίζονταν.

Η άμαξα σταμάτησε, η πόρτα άνοιξε και ο Λουκ βγήκε. Πάντα αισθανόταν ένοχος όταν έφτανε στην κατοικία του στο Λονδίνο. Δύο ντουζίνες οικογένειες θα μπορούσαν να ζήσουν άνετα εκεί. Αντ' αυτού ήταν μόνο αυτός και δυο ντουζίνες υπηρέτες. Φυσικά, αυτό θα άλλαζε μόλις παντρευόταν τη Φράνι. Παιδιά θα έτρεχαν σε αυτούς τους διαδρόμους σύντομα. Θα βίωναν μια πολύ πιο ευγενική ζωή από αυτή που είχαν γνωρίσει οι γονείς τους.

Η βαριά μπροστινή πόρτα άνοιξε. Έμεινε έκπληκτος που

βρήκε τον μπάτλερ του ακόμα ξύπνιο. Ο Λουκ εκμεταλλευόταν όλες τις ώρες, ερχόταν και έφευγε όπως ήθελε, όταν ήθελε. Δεν είχε την απαίτηση οι υπηρέτες του να ζουν σύμφωνα με τις νυχτερινές του συνήθειες.

Ο Φιντσάιμονς φρόντιζε το σπίτι πολύ πριν ο Λουκ έρθει να ζήσει εκεί με τον γέρο. Ο μπάτλερ ήταν απόλυτα πιστός στον προηγούμενο κόμη και ποτέ –από όσο ήξερε ο Λουκ– ο Φιντσάιμονς δεν αμφισβήτησε τον ισχυρισμό του γέρου ότι ο Λουκ ήταν εγγονός του.

Μόλις έκλεισε η πόρτα, ο Λουκ έβγαλε το καπέλο του και το παρέδωσε στον μπάτλερ. «Σου έχω ξαναπεί ότι δεν χρειάζεται να μένεις ξύπνιος μέχρι να γυρίσω σπίτι».

«Ναι, κύριε, αλλά σκέφτηκα ότι έπρεπε να το κάνω αυτό το βράδυ».

«Και γιατί αυτό;» ρώτησε ο Λουκ, τραβώντας τα γάντια του.

«Μια κυρία έφτασε νωρίτερα».

Ο Λουκ έμεινε ακίνητος. «Ποια;»

«Δεν είπε. Χτύπησε την είσοδο υπηρεσίας, είπε ότι είναι εξαιρετικά σημαντικό –ένα ζήτημα ζωής και θανάτου ήταν τα ακριβή λόγια της– να μιλήσει μαζί σας. Από εκείνη τη στιγμή περιμένει στη βιβλιοθήκη».

Ο Λουκ κοίταξε προς τον διάδρομο. «Και δεν έχεις ιδέα ποια είναι;»

«Όχι, άρχοντά μου, αν και θα τολμούσα να μαντέψω ότι είναι μια κυρία ανώτατης κλάσης. Έχει τον αέρα».

Με τα χρόνια, λίγες ποιοτικές γυναίκες είχαν αναζητήσει το κρεβάτι του Λουκ. Ζούσε μια ζωή αφθονίας που πολλές ήθελαν να υιοθετήσουν, αλλά πάντα τους ξεκαθάριζε ότι δεν πρόσφερε τίποτα μόνιμο. Μερικές απλώς ήθελαν να παίξουν με τον διάβολο για κάποιο χρονικό διάστημα. Αλλά καμία δεν είχε ζητήσει ποτέ

να τον επισκεφθεί προφασισζόμενη ένα ζήτημα ζωής και θανάτου. Πόσο δραματικό. Το υπόλοιπο της βραδιάς υποσχόταν να είναι διασκεδαστικό.

Έδωσε τα γάντια του στον Φιντσαίμονς. «Σιγουρέψου ότι δεν θα μας ενοχλήσει κανείς».

«Ναι, κύριε».

Με την περιέργειά του οξυμμένη, ο Λουκ βγήκε στον διάδρομο. Κανένας υπηρέτης δεν περίμενε έξω από την πόρτα. Δεν είχε κανέναν λόγο να πιστεύει ότι οι υπηρεσίες του θα απαιτούνταν σε αυτή την ασεβή ώρα. Ο Λουκ μπήκε στη βιβλιοθήκη χτυπώντας την πόρτα πίσω του, μια μεγάλη είσοδος για να αποπλίσει τον επισκέπτη του.

Η γυναίκα που στεκόταν στο παράθυρο, κοιτάζοντας σε έναν κήπο κρυμμένο από το σκοτάδι και την ομίχλη, γύρισε. Η κουκούλα της κάπας της ήταν ριγμένη στους ώμους της, το κούμπωμά της μπερδεμένο εκεί που θα ξεχώριζε το υπέροχο δέρμα της, ανάμεσα στον λαιμό και στο στήθος. Κάτω από την κάπα θα είχε ντυθεί για να αποπλανήσει – και για λόγους που δεν μπορούσε να καταλάβει, ξαφνικά είχε πολλή διάθεση για αποπλάνηση.

«Λαίδη Κάθριν Μέιμπρι, αν θυμάμαι», είπε συρτά, πλησιάζοντας τόσο ώστε να μυρίσει το ακριβό άρωμα που ανέδιδε το δέρμα της, σαν το άρωμα ενός ευαίσθητου τριαντάφυλλου.

Τα μπλε μάτια της άνοιξαν ελαφρώς. «Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ξέρατε ποια ήμουν».

«Είναι δουλειά μου να μαθαίνω ποιος είναι ο καθένας».

«Με θεωρείτε δουλειά σας;»

«Μα φυσικά, λαίδη Κάθριν. Δεν είναι αυτό που επιθυμούσατε όταν με προσκαλέσατε εκείνο το βράδυ στον χορό;»

«Όχι ακριβώς, όχι», μουρμούρισε.

Μαγεμένος κοίταξε τον λεπτό λαιμό της να κινείται ελαφρώς

καθώς κατάπινε – η μόνη ένδειξη που έδειχνε ότι το ξανασκεφτόταν που βρισκόταν εκεί. Ήταν πιο όμορφη από ό,τι θυμόταν –ή ίσως ήταν απλώς η ωριμότητα που της ταίριαζε– και είχε ακόμα το θάρρος να κρατάει το βλέμμα της πάνω του. Ή ίσως όχι. Ύστερα από ένα κλάσμα του δευτερολέπτου κοίταξε μακριά ενώ έγλειφε τα χείλη της. Μια πρόσκληση για κάτι πιο οικείο.

Έσυρε το δάχτυλό του κατά μήκος της μαλακής σάρκας κάτω από το πιγούνι της και το βλέμμα της καρφώθηκε στο δικό του. Κάτω από το άγγιγμά του ένιωσε τον παλμό της να ανεβαίνει, να τρέχει σαν ένα μικρό έντομο που τόλμησε να πλησιάσει στη φλόγα και τώρα συνειδητοποιούσε ότι δεν είχε κανένα μέσο διαφυγής. Ήταν προφανές ότι ήταν πρωτάρα όσον αφορά την τέχνη της αποπλάνησης, αλλά δεν είχε σημασία. Ήταν αρκετά έμπειρος εκείνος για να το διακρίνει.

«Ξέρω γιατί είστε εδώ», της είπε, η φωνή του χαμηλή, προκλητική, ένα προοίμιο για να βρεθεί κάτω από τα μεταξωτά σετόνια που κοσμούσαν το κρεβάτι του.

Ανασήκωσε το λεπτό φρύδι της. Τα χαρακτηριστικά της άγγιζαν την τελειότητα, σκαλισμένα από τη φύση με προφανή προσοχή και καθόλου αλλοιωμένα από τη σκληρότητα της ζωής.

«Πώς...» άρχισε.

«Μη νομίζετε ότι είστε η πρώτη που προσπαθεί να με παγιδεύσει για γάμο. Δεν με πιάνετε εύκολα». Γλίστρησε το δάχτυλό του κατά μήκος της σάρκας της, μέχρι το κούμπωμα στον λαιμό της. «Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι ο κηδεμόνας σας στέκεται ακριβώς έξω από το παράθυρο, βλέποντας, περιμένοντας την τέλεια στιγμή για να κάνει την παρουσία του αισθητή». Με επιδείξεις κινήσεις χαλάρωσε το κούμπωμα και γλίστρησε προσεκτικά την κάπα από τους ώμους της μέχρι να πέσει στο πάτωμα.

Το σώμα του σφίχτηκε στη σκέψη τού τι μπορούσε να του

προσφέρει. Είχε περάσει πολύς καιρός χωρίς μια γυναίκα από κάτω του. Ακόμα και αν έλεφτε στην παγίδα της, θα το έσκυγε αρκετά εύκολα. Χαϊδεύοντας το πρόσωπό της, έσκυψε πιο κοντά μέχρι η αναπνοή του να μπερδευτεί με τη δική της. «Αλλά ακόμα κι αν με δει να σας βγάζω τα ρούχα, ακόμα κι αν δει ότι με καλωσορίζετε με ανοιχτές αγκάλες και φωνάζετε με έκσταση, δεν θα σας παντρευτώ», ψιθύρισε.

Άκουσε την ανάσα της.

«Δεν θα αποκαταστήσω τη φήμη σας αφού αμαυρωθεί». Έτριψε τα χείλη του στα δικά της. «Αν μείνετε έγκυος, δεν θα σας παντρευτώ. Το τίμημα που πληρώνετε για να χορέψετε με τον διάβολο βρίσκεται στην κόλαση».

Πίεσε το στόμα του πάνω στο δικό της, χωρίς να εκπλαγεί από το πόσο εύκολα εκείνη έπεσε. Ακόμα κι αν δεν είχε έρθει εδώ για να τον παγιδεύσει, ήξερε τι ήταν γι' αυτή. Μια περιέργεια, τίποτα περισσότερο. Ένα παραστράτημα πριν από έναν αξιοσέβαστο γάμο με έναν άρχοντα του οποίου η γενεαλογία δεν αμφισβητήθηκε ποτέ πίσω από την πλάτη του.

Δεν αντιστάθηκε όταν τα χείλη τους ενώθηκαν. Αναστέναξε όταν σάρωσε με τη γλώσσα του το στόμα της, μη αφήνοντας τίποτε ανεξερεύνητο. Τα χέρια της άρπαξαν τα πέτα του σακακιού του και σκέφτηκε για μια στιγμή ότι εκείνη τρέκλισε. Αντέδρασε από μια τόσο ισχυρή ανάγκη που σχεδόν τον γονάτισε.

Ακόμα και όταν καταριόταν και εκείνη και την αδυναμία του, αναγνώρισε ότι δεν είχε τη δύναμη να αντισταθεί στον πειρασμό. Θα την έκανε δική του. Εκείνη το είχε προκαλέσει φτάνοντας στο κατώφλι του. Ήταν ένας άντρας που εκμεταλλευόταν πάντα τις ευκαιρίες που του παρουσιάζονταν και αυτή του έδωσε μια ευκαιρία για πάθος. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε αφήσει ελεύθερες τις επιθυμίες του. Θα επωφελείτο από όλα

όσα θα της πρόσφερε εκείνη τη νύχτα, αλλά τίποτα παραπάνω. Το πρωί δεν θα έπαιρνε το παραμικρό από αυτόν, εκτός από τις αναμνήσεις.

Απομακρύνοντας το στόμα του από το δικό της, έσφιξε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του και την κοίταξε. «Βεβαιώσου ότι είναι αυτό που θέλεις, λαίδη μου, γιατί δεν θα υπάρξει πισωγύρισμα όταν γίνει».

Ανέπνεε γρήγορα και κοφτά, κούνησε το κεφάλι της. «Παρερμηνεύσατε τον σκοπό της επίσκεψής μου».

«Αλήθεια;» ρώτησε ειρωνικά.

Κούνησε το κεφάλι. «Θέλω να απαλλαγώ από κάποιον. Και άκουσα ότι είστε ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να το κάνει».